

Sygn. akt I C 2850/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa B. (...)N. w G.

przeciwko P. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz strony powodowej B. (...) N. w G. kwotę 63.918,28 zł (słownie: sześćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset osiemnaście złotych dwadzieścia osiem groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie więcej niż stopa odsetek maksymalnych liczonymi od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2850/16

UZASADNIENIE

Powód B. (...) N. w G. w pozwie z dnia 14 kwietnia 2016 roku skierowanym przeciwko P. S. domagał się zasądzenia kwoty 63.918,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Żądanie swoje wywodził z umowy jaką pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A., z której to umowy o kredyt gotówkowy pozwany się nie wywiązał. Powód nabył wierzycelność od Banku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wnosił o oddalenie powództwa ponad kwotę 13.043,75 zł. Przyznał fakt zawarcia umowy pożyczki z (...) Bankiem S.A. we W., podał także, że spłacił 4 pierwsze raty po 770 zł miesięcznie. Zarzucił przedawnienie roszczenia co do rat pożyczki wymagalnych wcześniej niż 3 lata przed złożeniem pozwu, a więc przed kwietniem 2013 roku. Przyznał, że powód może domagać się zapłaty 13 nieprzedawnionych rat pożyczki, to jest kwoty 9.848,14 zł oraz odsetek umownych w wysokości nie większej, niż odsetki maksymalne, a więc dalszej kwoty 3.195,61 zł, co daje łącznie kwotę 13.043,75 zł.

Powód zarzucił w odpowiedzi na sprzeciw, że pozwany dokonywał wpłat na poczet zadłużenia w 2014 roku. Tym samym doszło do uznania długu poprzez częściowe spełnienie świadczenia (uznanie niewłaściwe) i w konsekwencji do przerwania biegu przedawnienia. Niezależnie od tego czynności podjęte przez poprzedniego wierzyciela przerwały bieg przedawnienia, należały do nich wszczęcie postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. S. zawarł w dniu 20 kwietnia 2009 roku umowę pożyczki z (...) Bankiem S.A. we W.. Kwota pożyczki wynosiła 32.686,37 zł. Część kwoty pożyczki wynosząca około 2/3 całej sumy przeznaczona była na spłatę istniejącego

zadłużenia pozwanego z tytułu innej umowy z dnia 12 maja 2008 roku. Oprocentowanie nominalne pożyczki określono na 14,25% w stosunku rocznym, nie więcej niż stopa odsetek maksymalnych. Pożyczka miała być spłacona w 60 ratach miesięcznych zgodnie z harmonogramem. Rata miesięczna wynosiła 770 zł, pierwsza z nich płatna była do 28 maja 2009 roku. Ostatnia rata wyrównująca miała być płatna do dnia 28 kwietnia 2014 roku. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego określono w umowie na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: umowa pożyczki – k. 10 - 12, harmonogram – k. 36 - 37

(...) Bank S.A. we W. wystawił w dniu 8 grudnia 2010 roku Bankowy Tytuł Egzekucyjny na kwotę 33.216,15 zł wraz odsetkami. Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2011 roku w sprawie I Co (...) Sąd Rejonowy w Świdnicy nadał klauzulę wykonalności temu tytułowi.

Dowód: postanowienie w aktach sprawy I Co (...)

Powód nabył umowę z dnia 30 listopada 2012 roku od (...) Banku S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanego.

Dowód: umowa – k. 13, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży – k. 14

(...) Bank S.A. zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności, a powód wezwał go do zapłaty. Pierwsze pismo z dnia 11 lutego 2013 roku określało wysokość należności na kwotę 50.161,37 zł. Powód kierował do pozwanego dalsze pisma wzywające do zapłaty.

Dowód: zawiadomienie i wezwania – k. 68-69, 71 -75

Wyciąg z ksiąg rachunkowych wystawiony w dniu 29 marca 2016 roku przez B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. stwierdza istnienie wymagalnej należności dłużnika P. S. w wysokości 63.918,28 zł. Na kwotę tę składa się kapitał w sumie 31.359,11 zł, odsetki w sumie 31.633,66 zł oraz koszty w kwocie 925,51 zł. Wyciąg obejmuje wierzytelność nabytą przez powoda a wynikającą z umowy kredytu gotówkowego z dnia 20 kwietnia 2009 roku.

Dowód: wyciąg – k. 3

Sąd zważył:

Pozwanego łączyła ze zbywcą wierzytelności umowa pożyczki. Do umowy tej mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (Dz. U. z 2001 roku nr 100, poz. 1081 ze zmianami), co wynika z art. 2 ust. 2 tejże ustawy.

Stosownie do przepisu art. 14 tej ustawy jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

Jednocześnie na mocy art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy, do umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem S.A. we W. zastosowanie mają przepisy tej ostatniej ustawy, w szczególności przepisu rozdziału 5, to jest art. 69 i następane.

Powód nabył wierzytelność od kontrahenta pozwanego (art. 509 kodeksu cywilnego). Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Uprawnienie do dochodzenia od pozwanej nabytej wierzytelności wynika wprost z § 2 tegoż art. 509 k.c., który stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Nie kwestionując faktu zawarcia umowy i istnienia wierzytelności, pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Stosownie zaś do przepisu art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Powód twierdził, że doszło do przerwania biegu przedawnienia.

W myśl przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, ponadto przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz przez wszczęcie mediacji.

Bezspornym jest, że w czerwcu i wrześniu 2014 roku pozwany wpłacił powodowi kwoty po 30 zł na poczet zadłużenia. Okoliczności tej, podanej przez powoda w piśmie procesowym z dnia 2 lutego 2017 roku i potwierdzonej sporządzonym przez powoda zestawieniem wpłat (k. 76), pozwany nie przeczył.

Zapłatę części należności uznaje się w piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego za uznanie niewłaściwe, którego skutkiem jest przerwanie biegu przedawnienia. Tym samym czynność pozwanego przerwała bieg przedawnienia roszczenia, a zarzut pozwanego należy uznać za chybiony.

W konsekwencji powództwo należało uznać za zasadne.

Na podstawie powołanych przepisów oraz przepisów art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c., sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie 98 k.p.c. Stosownie do wyniku postępowania zasądono od pozwanego na rzecz powoda koszty w pełnej wysokości.